

مولانا مفتی رضاء الحق مردانی

رِشَاءُ الشَّيْخِ

رفت ساقی سوئے ساقی اف تہی میخانہ شد
 شد بخت دلبری آخر ازین دنیائے دون
 نیست در دنیائے فانی راحتے نے فرحتے
 نے سرور دل بماندو نے غذائے روح ما
 بود از فیضان او شاداب بستانِ علوم
 عاشق، صادق و یکتا در گلستانِ جمال
 در حدیث و فقہ و در تفسیر و عربی بینظیر
 چون بر آمد شور کفر از سومات قادیاں
 آنکہ بخشیدہ ہمیشہ مردہ دل را زندگی
 میکند آہ و فغان از در و جہرش ہر نفس
 پند تو داروئے دل، گفتار تو داروئے روح
 تا بود عبرت کدہ نامت بود تابندہ ہم
 از وصال یار خود بری خوری در آخرت
 صرف کردی عمر در شرح حدیث مصطفیٰ^ص
 بروان پاک اوکن رحم اے رب رحیم
 زندگی شد برضا بے روئے تو تاریک و تنگ
 رفت از خود خاک بر سر از خرد پیگانہ شد